

[Jørgen Junior.]

mennesker, der står direkte i problemerne. Vil du være med til at videreudvikle noget sådant, så kan vi kun anbefale dig . . .«

Det er altså baggrunden, som studenter går ind til studierne med. Anbefalingerne. Og her vil jeg meget gerne høre fra undervisningsministeren, eller hvem der i øvrigt er den ansvarlige for den slags ting, om det egentlig ikke er for ringe, at der er den frihed. Nok taler statsministeren om, at selvstyret – ja, ikke lige dette, men det minder meget om det – indebærer så mange fordele. Mon det ikke snart er på tide at få en styring af dette område, således at samfundet kommer til at udvikle de mennesker, samfundet har brug for, og som er indstillet på at gøre en indsats, således at det ikke, som det er tilfældet nu, simpelt hen er en god stor gang gas at være student, som hr. Auken så kan snakke om i solidariske vendinger, mens det i virkeligheden kommer til at gå ud over dem, der ønsker at bestille noget og gøre en ordentlig indsats for at få noget ud af det hele, for virkelig at yde noget for samfundet. Der må ske en ny styring. Baggrunden for dette er simpelt hen en for slap indstilling.

Jeg vil godt opfordre til, at man forstår, at der skal gøres noget ved baggrunden. Man kan ikke lade dette slaphedssløseri, denne form for studenterhåndbogstaktik køre videre, og det tror jeg ærlig talt inderst inde at også de socialdemokrater mener, der lader sig bruge i alt for stor udstrækning, sikkert nok utilsigtet, af VS'ere og DKP'ere osv. Jeg håber, at man fra den forhåbentlig lidt mere fornuftige side vil ændre indstilling. Det trænges der til.

Bertel Haarder (V):

Folketingets undervisningsudvalg har fået den rapport, som ministeren har udbedt sig fra universiteternes rektorer, hvoraf det fremgår, at der i København kun er 5 pct. af de studerende, der deltager i det barnlige tøjeri. På andre universiteter er der endnu færre. Ud af disse 5 pct. er en ukendt andel tilmed lejetropper hidkaldt fra hovedkvarteret i Roskilde eller på anden måde mobiliseret af Danske Studerendes Fællesråd, som vel at mærke på ingen måde er et fællesråd, men snarere en støvet synode for en uddøende og afkræftet menighed, der ligger og venter på den sidste olie.

Det er meget morsomt, at institutbestyreren på institut for statskundskab må notere vedrø-

rende spørgsmålet, hvem det er, der besætter instituttet: »Kun enkelte er genkendt«. Det understreger min påstand om lejetropperne. Århusrektoren beskriver i rapporten festligt, hvorledes de indkaldte stormtropper fra Roskilde i sidste øjeblik fik forhindret, at der blev kapitularet allerede for flere dage siden. Han vedlægger studenterrådets retræteplan, hvoraf det fremgår, at besættelsestropperne ikke længere har kræfter til at klare at have mandskab til stede i alle de besatte lokaler, og at man derfor i stedet på mandag vil besætte den centrale administration i det lønlige håb, at der straks vil komme politi, så man i en fart kan få den konfrontation, man længes så utroligt efter.

Det kan man lære meget af. For det første kan man af denne retræteplan lære, at studenterrådets sidste krampetrækninger vil fortsætte en tid endnu. Hvis ikke man vil tro det, behøver man blot at læse den samme studenterhåndbog, som hr. Jørgen Junior nu også langt om længe åbenbart er kommet i tanker om er udkommet. Der er nemlig deri en invitation til alle dem, der ikke blev optaget på universiteterne, om at komme og lave ballade, når det nye undervisningsår begynder til september. Derfor er vi nødt til i dag at vedtage noget, som ikke kun drejer sig om de nuværende besættelser, der jo er under ophævelse, men som tager højde for både en sommer og et efterår.

For det andet kan man af denne retræteplan, som Århusrektoren har vedlagt sit materiale til undervisningsudvalget, lære, at hvis der er noget, volds mændene ønsker, er det politiindgreb straks, her og nu. Det er faktisk det eneste, der kan redde dem, og derfor ønsker de så brændende, at vi skal vedtage fremskridtspartiets dagsorden. Det er det største ønske, der ville gå i opfyldelse, hvis vi tvinger os selv til at begynde at sætte datoer på og retsforfølge og bruge hele apparatet med det samme. Det er den største gave, vi i dag kunne give studenterrådet. Den gave skal vi selvfølgelig ikke give studenterrådet.

Men derfor er der så meget mere grund til at spørge: hvad er der så blevet gjort på alle de andre punkter, hvor der jo i høj grad kan gøres noget i sådan en situation? Når man helst vil undgå politiet, hvad er der så af andre handlingsmuligheder? Hvad har ministeren dér gjort? Hvor længe skal staten f.eks. betale for de telefonsamtaler, som besættelsestropperne fører fra de besatte områder? Hvor længe skal staten betale for den elektricitet og varme, der